

РЕШЕНИЕ

№ 20709

гр. София, 21.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Петър Савчев

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3045** по описа за **2024** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от Р. Б. М., с адрес в [населено място] срещу Решение № 844 от 17.02.2024г., постановено по нахд № 966/2022г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 102-ри състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-023706 от 18.11.2021г., издадено от началника на група при отдел „Пътна полиция“ Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което на основание чл.174, ал.3, пр.1 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ на касатора са наложени административни наказания: „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от две години и „глоба“ в размер на 2000,00 лв. за нарушение на същата разпоредба.

С жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон. Оспорват се изводите на съда по отношение на гласните доказателства, както и изводът, че касаторът е имал качеството „водач на ППС“. Сочи се, че в оспореното НП липсва достоверно, точно и изчерпателно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Излагат се аргументи, че мястото на нарушението не е улица, а паркинг, както и че касаторът не е управлявал автомобила, а е бил в него, за да си вземе лични вещи и

документи.Твърди се, че нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП не е извършено, санкцията е наложена неправилно и че не е посочено на основание на коя правна норма от Наредба № Из-2539 на МВР се отнемат общо 12 точки. Иска се решението на СРС да бъде отменено.

В съдебно заседание касаторът редовно призован при условията на чл.18а, ал.9 от АПК не се явява и не изразява становище по жалбата.

Ответникът не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Предмет на касационно оспорване е решение № 844 от 17.02.2024г., постановено по нахд № 966/2022г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства от първоинстанционния съд в обжалваното решение /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК/.

С процесното решение районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 11.11.2021г., около 16:30ч., в [населено място],[жк], Р. М. управлявал МПС – лек автомобил, собственост на „ОТП Лизинг“ ЕООД, като се движел по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. В близост до бл.206 в квартала автомобилът, управляван от М. предприел маневри за паркиране. Полицейските служители на 08 РПУ – СДВР, назначени в наряд като П.-836 – свидетелите Ж. К. и Г. Д. подали звуков и светлинен сигнал към автомобила на М., за да го спрат и да извършат проверка.

Полицейските служители след проверка на документите установили, че водачът на превозното средство е Р. М., който бил в леко нетрезво състояние. При разговор с полицаите водачът съобщил, че употребил алкохол. За случая полицейският екип докладвал на ОДЧ-80 и поискал изпращането на екип на пътната полиция, който да извърши тестване на водача.

След известно време, на мястото пристигнали служителите на Отдел ПП - СДВР – свидетелят В. В. и колегата му З. Х.. Водачът Р. М. отказал да бъде тестван с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510” с фабр. № ARDM-0207 за наличие на алкохол, както и да получи талона за изследване. Независимо от това полицаи Х. изготвил талон за изследване № 087946/11.11.2021г., но Р. М. не посетил и болничното заведение - столичната УМБАЛ „Света Анна – София” АД, за да даде проби от кръв за изследване.

Свидетелят В. В. преценил, че има данни за административно нарушение, и в присъствието на жалбоподателя и на свидетелите Ж. К. и Г. Д., съставил АУАН рег. № GA550062/11.11.2021г., в който били описани обстоятелствата по проверката, фактическото описание на нарушението, както и нарушените законови разпоредби – на чл.174, ал.3, предл.1 от ЗДвП. Актът бил подписан от актосъставителя и двамата свидетели, след това бил предявен на нарушителя, който отказал да го подпише.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН постъпили писмени възражения вх. № УРИ-433200-117281/12.11.2021г..

Въз основа на съставения АУАН е издадено процесното НП № 21-4332-023706/18.11.2021г., в което били отразени обстоятелствата по извършването на нарушението, неговото фактическо описание, както и неговата правна квалификация – чл.174, ал.3 от ЗДвП, като на основание чл.174, ал.3, предл.1 от същия закон на жалбоподателя са наложени административни наказания: „глоба” в размер на 2 000,00 лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца за това нарушение, а на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. на МВР е предвидено отнемане на 12 контролни точки.

Касационният съд намира описаната фактическа обстановка за правилно установена. В хода на производството СРС е събрал гласни доказателства, които могат да се обособят в три групи: 1. Показанията на свидетелите Ж. К. и Г. Д., 2. Показанията на свидетеля В. В. и 3. Показанията на свидетелката К. А.. С показанията на свидетелите Ж. К. и Г. Д. се установяват времето и мястото на управлението на автомобила, начинът на спиране на автомобила за извършване на проверка на водача и водачът на автомобила. В. В. е свидетелствал за нарушението и за нарушителя, за съставянето на АУАН и на талона за изследване и за връчването им. Показанията на К., Д. и В. кореспондират с представените по делото писмени доказателства – докладна записка /л.12/, талон за изследване /л.10/ и възраженията на касатора, в частта, касаеща мястото, на което е отказал извършване на проверката за употреба на алкохол. Показанията на полицейските служители са логични и последователни, няма данни да са повлияни от други обстоятелства и правилно са кредитирани.

Преобладаваща част от показанията на свидетелката К. А. не касаят обсъжданото нарушение. Относими към случая са само твърденията ѝ, че е паркирала процесния автомобил на улица, намираща се на две пресечки от заведение Л., в [жк], пред блок 206, вх.Г и в частта, касаеща показанията ѝ, че е тръгнала към колата, за да види дали Р. я е намерил и видяла, че Р. седи в колата и гледа документи, че тогава пристигнала полицейска кола и спряла пред колата на Р., че от полицейския автомобил излезли двама полицаи, които обяснявали нещо на Р., който излязъл от колата, в която седял и тримата започнали да се разправят. Свидетелката сочи, че е тръгнала да паркира автомобила на 11 ноември /без да уточнява годината/ около 16,00ч., а свидетелите К. и Д. са възприели управлението на автомобила от касатора на 11.11.2021г. около 17,00ч., респ. показанията на А. са за период от време предхождащ времето, за което свидетелстват полицейските служители и не касаят подлежащите на доказване факти по делото. Показанията, в частта касаеща пристигането на полицейската кола и разговорът между касатора и двамата полицаи противоречат на останалите гласни и писмени доказателства. От друга страна свидетелката не е придружавала касатора от заведението до автомобила и не е свидетел на действията на М.. Показанията на свидетелката са и вътрешно противоречиви – първоначално свидетелства, че върнала автомобила на касатора, защото получил нова работа и му бил необходим /л.76, гръб/, след това обяснява, че от разговор в заведението разбрала, че М. сключил договор за работа, който решил да покаже /л.77/ и накрая сочи, че поводът, по който се събрали с негови колеги е, защото имал наблизо обект. Изложеното и липсата на каквито и да е други доказателства в подкрепа на показанията на свидетелката налагат извод, че тези показания не следва да се кредитират.

Според §6, т.25 от ДР на ЗДвП "водач" е лице, което управлява пътно превозно

средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. Преди да бъде спряно за проверка касаторът е управлявал лек автомобил, поради което правилно е определен като „водач“. С доказателствата по делото /писмени и гласни/ се установява, че мястото на нарушението е улица без име, покрай блоковете, успоредна на [улица], а не паркинг. Нарушението е описано с всички съставомерни признаци, както в акта, така и в НП. Извършването му се доказва със събраните по делото доказателства, а санкцията е наложена правилно. Както наказанието лишаване от право да управлява мпс, така и наказанието глоба са определени във фиксиран размер в закона и не може да се намаляват или определят в различен от посочения размер. За процесното нарушение в чл.6, ал.1, т.3 /относимата редакция/ от Наредба № Из-2539/17.12.2012г. на МВР е предвидено отнемане на 12 контролни точки, колкото са отнети с обжалваното НП. С посочване на наредбата без съответната разпоредба е допуснато нарушение, но то не е съществено и не е основание за отмяна на НП, тъй като в НП е посочено нарушението, а точките, които се отнемат за това нарушение са посочени в чл.6, ал.1, т.3. Предвид изложеното наведените касационни основания са неоснователни и недоказани.

С оглед горното, съставът на касационния съд приема, че при постановяването на решението не са допуснати нарушения, представляващи касационни основания, поради което то следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба е неоснователна.

Страните не са претендирали присъждане на разноски.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с чл.63в, от ЗАНН,
СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила Решение № 844 от 17.02.2024г. на Софийски районен съд, 102-ри състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: